

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

GYURCSÁNY PROGRESSZIÓ SZOCIALISTÁK

ENNYI MARADT A BUDAPESTI ZALKA MÁTÉ KATONAI FŐISKOLÁBÓL

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

VEGYÜK KOMOLYAN
ORBÁN VIKTOR BESZÉDÉT!

Vegyük komolyan Orbán Viktor beszédét! Annak ellenére, hogy a Népszabadság, az MTV, az ATV, a Klub Rádió, meg minden egyéb szocialista média óva int bennünket. Sőt, annak ellenére, hogy rendes baloldali emberektől is jönnek ilyesfajta aggodalmak. A Fidesz elnökének ezúttal szerintem tökéletesen igaza van. A mostani válságot nem lehet a régi gyógyszerekkel kezelni, mert ez más, mint minden eddigi. Hiába kezeled az idegi influenzát a tavalyi gyógyszerekkel, nem segítnek, sőt a beteg bele is halhat.

Ne rettenjen meg senki, se jobboldalon, se baloldalon! Biztosíthatok mindenkit, hogy Orbán elnök úr nem lépett át a Munkáspártba. Csak gondolkodik. "A válság csak a felszíne annak a mély változásnak, amellyel a világtörténelem 80 éves korszaka lezárult" - fogalmazott. Így van! S ebből következik az is, amivel folytatja: nem a részleteken, hanem az egészen kell változtatni, alapvetően új megoldásokra van szükség. A helyzet értékelésében egyetértünk, de a kiváltó okokról vitatkoznék, nem is kicsit. A Fidesz elnöke úgy gondolja, hogy "konkrét emberek okozták a válságot, nem a rendszerek". Én úgy gondolom, hogy maga a tőkés rendszer idézte elő a válságot, a buta politikusok csak tetézik a hibát. Ebből én szerintem az is következik, hogy nem elég egyik vagy másik kormányt lecserélni, más politikára van szükség. Igaz, Orbán Viktor is kimondja, hogy ez a válság nem azért jött létre, mert túl sokat termel a világ árukból, hanem azért, mert túl sok a pénz, a spekulatív pénz, a

virtuális pénz, ami mögött nem áll termelés. Orbán Viktortól nem várhatjuk el, hogy a kapitalista rendszert bírálja. Ma az is elég, ha látja azt, hogy az eddigi módon nem lehet folytatni.

A szocialista média lefumigálta a beszédet, mondván, hogy a Fidesz elnöke semmit sem mondott. Hát igen, olyat valóban nem mondott, ami az MSZP-nek tetszene. Erősíteni kell a rendet! Ezzel olyannyira egyetértek, hogy korábban a Munkáspárt is beírta a programjába. Meg kell erősíteni az államot, állami bankra van szükség, államosítani kell a stratégiai ágazatokat, nemzeti ellenőrzés alá kell venni a hazai pénzügyet. Egyetértek velem, mi is ezt valljuk régen, s nem véletlenül: a válság leküzdésének az az útja, amely a nemzeti tőkére, az önállóbb magyar gazdaságra épül, jobb, mint a multinacionális tőkével szembeni kiszolgáltatottságunk további növelése, ami ugye a Gyurcsány-kormány választása. Én még valamit hozzátennék ehhez. Egy új politikához az is kell, hogy több jusson annak a kilencmillió embernek, aki elszenvedte a rendszerváltást, az EU-csatlakozást, a kapitalista Magyarország húsz évét.

GYURCSÁNY FORRADALMA

Gyurcsány folyamatosan arról beszél, hogy a centrumban áll, de saját táborának baloldali jelszavakkal akar hitet adni. Aki csak egy kicsit is a valóságban él, és mondjuk, megkapta a decemberi gázszámlát, az nem veheti komolyan Gyurcsány mostani nagy ívű ötleteit. Ezért kell a baloldali máz. Gyurcsány baloldali jelszavai azonban nem igaziak. Hamisítások, ráadásul a legrosszabb fajtából. A

február 28-án megjelent Népszabadság-interjújában példának okáért a következőket mondja a miniszterelnök: „Bizonyos értelemben most szembesül az ország azzal, hogy mit is jelent a szociális piacgazdaság. Ami most történik, azt nem írhatjuk a rendszerváltás számlájára. Ez csendes társadalmi-gazdaságpolitikai forradalom”. Majd így folytatja: „A rendszerváltás közép-európai forogatókönyve alapvetően a liberális társadalmi és gazdaságpolitikai modellre épült. Másként ez nem is történhetett volna. Most mindez változik: erősebb és hatékonyabb állam”.

Érted Te ezt? Forradalom? De vegyük szépen sorba! Ad egy, nincs és nem is volt szociális piacgazdaság a rendszerváltás óta. Magyarországon kezdettől fogva a kapitalizmus durva formája valósul meg, aminek következménye az, hogy egy millió ember él jól, a többi kilenc millió meg rosszul, illetve nagyon rosszul. Ad kettő, a neoliborális politika nem volt kötelező forogatókönyv. Vagy legalábbis, azt is lehetett másként csinálni. Szlovákiában, Szlovéniában, Csehországban is alapvetően neoliborális kapitalizmus van, mégsem adták el az országot a külföldnek. Ad három, az ilyen forogatókönyveket nem a golya hozza, hanem az ország vezetői fogadják el. Magyarország elmúlt 20 éves történelmében négy év a Horn-kormány bűne, és immáron hét év a Medgyessy-Gyurcsány-kormány felelőssége. Ad négy, Gyurcsány úr tudhatná, hogy a forradalom olyan változást jelent, amikor egy társadalmi formáció felvált egy másikat. 1989-ben Magyarországon ellenforradalom volt, mert a szocializmust lecserélték kapitalizmusra. Most azonban a kapitalizmuson belüli átalakulások, kínálódások mennek végbe. Ennek semmi köze a forradalomhoz. Az ÁFA-emelés, a GYES megadóztatása, meg a Gyurcsány-kormány többi „forradalmi” ötlete, nem forradalom, hanem rossz, buta politika. De azért mondanék valamit: a forradalom, az igazi forradalom bekövetkezhet, ha így megyünk tovább!

NEM GYAUR, KOMMUNISTA!

BESZÉLGETÉS SZÖLLŐSINÉ FITOS ÉVÁVAL
SZABOLCS MEGYE 4. SZÁMÚ VÁLASZTÓKERÜLETÉNEK KB-MEGBÍZOTTJÁVAL

Szöllősiné Fitos Évát többen, több pártból is megkeresték. Válasza egyszerű volt: „Az a különbség köztünk, hogy én kommunista vagyok, ti pedig renegátok. Nem csak azért szeretnék a tükörbe nézni, hogy magamat lássam!” Nehéz munkát végzünk a Munkáspártban, messze az alagút vége, de már Áchim András is megmondta, hogy akkor is kell ültetni diófát, ha tudjuk, hogy nem nekünk terem!

– *Hogyan kerültél a mozgalomba?*

– Szüleim is kommunisták voltak. Az úttörőtisztségek minden fokozatát betöltöttem a csapatnác elnökségig, gimnáziumi tanulmányaim idején az iskolai KISZ-szervezet csúcselitkára voltam. Már ötödik osztályos koromban azt mondtam, hogy magyar-történelem szakos tanár leszek, mert azokat az érzéseket és gondolatokat, amik bennem vannak, ezeken a tárgyakon keresztül tudom másokkal elfogadtatni. 1956-ban vörös nyakkendőben figyeltem az eseményeket, amikor édesapámat börtönbe vitték, kommunistaként. Büszke vagyok bátyámra, aki 1956 decemberétől karhatalmista volt. Érzelmileg, tudatilag nincs más alternatíva számomra, mint a kommunista hitem, mert ez az eszme valóban a többségért van, a társadalmi igazságosságért. Természetesen a puccskongresszus után csatlakoztam az MSZMP újjászervezőihez.

– *Megpróbálták átcsábítani más pártba? Sokan ismernek...*

– Több szocialista képviselővel együtt jártam egyetemre. Győzködtek: „Lépjél át, miniszter is lehetne belőled!”. „Az a különbség köztünk, hogy én kommunista vagyok, ti pedig renegátok. Nem csak azért szeretnék a tükörbe nézni, hogy magamat lássam!” - válaszoltam. Nehéz munkát végzünk a Munkáspártban, messze az alagút vége, de már Áchim András is megmondta, hogy akkor is kell ültetni diófát, ha tudjuk, hogy nem nekünk terem.

– *Kedvenc olvasmányaid?*

– 1949-ben édesapámtól kaptam Gorkij, Ahogy én tanultam című könyvét, és emellett szívesen olvastam a Vologya utcája, a Timur és csapata és hasonló kiváló műveket. Irodalom szakra készültem, örömmel olvastam a klasszikusokat, kezdve Shakespeare meséivel egészen Baranyi Ferencig.

– *Mivel töltöd a szabadidőd?*

– Van egy kertem, ott ültetek, kapálok. Tavasztól őszi virágozik az udvarom a magam nevelte növényektől. Színes mellényeket és párnákat horgolok ajándék-

ba. A kultúrszennyet nem nézem a tévében. Minden héten meglátogatom a most egy éves, kékszemű fiú unokámat. Sajnos csak ez az egy van, pedig azt ígerte az öt lányom, hogy huszonöt unokám lesz. A legkisebb most fejezi be a főiskolát és menyasszony. El ne felejtsem: van négy kutyám és négy macskám.

– *Mik a tapasztalataid az elmúlt idők változásaival kapcsolatban?*

– A nyíregyházi 12-es buszon értelmiségi nővel beszélgettem, megismert a helyi tévéből. Szidta a szocialistákat, akik miatt már az Országházon is jelző van. Láta Thürmer elvtársat a TV-ben és tudja, hogy igazunk van. „Csak kevesen vagytok” – mondta. Igen, mert ti, akik nagyon jól látjátok a társadalmi folyamatokat és helyeslitek a Munkáspárt politikáját, mégsem vagytok közöttünk – válaszoltam. Vagy két hónapja egy fiatalal utaztam, akinek divatos dzsekijét hatalmas vörös csillag díszítette. Megkérdeztem, tudja-e, hogy tiltott jelvényt visel és megbüntethetik. Nem tudta. Elbeszélgettünk. Tágra nyílt szemmel figyelte beszámolómat a szocializmusban működő tandíjmentességről és a lehetőségekről, mindarról, ami ma nincs. Gazdasági válság van! Marxnak mára is érvényesek az elemzései. A tőkés társadalom nem kerülheti el a ciklikus túltermelési válságot. A szocialista országok modern gyarmatosításával a többiek csak elodázták, mert új piacokat szereztek.

Láttad a vasárnap esti autóreklámot? Che Guevara, Fidel Castro és Marx jelennek meg rajta. Marx odaszól Che-nek: „Most kell forradalmat csinálni!”. Utána jön az új autó-modell. Aki a reklámot csinálta, nem tudja, hogy akasztott ember házában nem jó kötelet emlegetni!

Ilyen viszonyok között lehet és kell konkrét kérdésekben párbeszédet folytatni a parlamenti ellenzéki pártokkal. Természetesen közösen is kell cselekedni alkalmanként. Talán le kellett volna mondanunk a NATO-ellenes kampányunkról, mert a MIÉP is NATO-ellenes volt?

Szöllősiné Fitos Éva

1943. május 17-én született Rakamazon. Édesapját még aznap este a frontra küldték, épphogy üdvözölhette gyermekét. Szülei 1944-től a Kommunista Párt tagjai.

Iskolai tanulmányait Gáván kezdte, 1950-től Mátészalkán, később Pesten folytatta iskoláit, végül a Zrínyi Ilona Leánygimnáziumban érettségizett. A debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen magyar-történelem szakos tanári diplomát szerzett, melyhez 1977-ben társult a Marxista Esti Egyetem szakosító diplomája, 1983-ban pedig a KLTE filozófia szakos tanári diplomája. Tanított Tiszaszederkényen, Leninvárosban (a mai Tiszaújvárosban), Polgáron. 1982-től Nyíregyházán tanít a Kossuth Lajos Gimnáziumban. 1994-2002 között a Munkáspárt alelnöke volt. Jelenleg Szabolcs-Szatmár-Bereg megye elnökhelyettese.

– *Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– A mesék és a fantázia néha jó, de helyette az embereknek kellene megvalósítani, amire most gondolok. Szeretném, ha „elintéznék”, hogy a parlamentben, a miniszterelnöki sajtótájékoztatón egy fiatal, Frontos lány ájuljon Thürmer Gyula karjaiba. Egyrészt mert ő szebb ember, mint Gyurcsány, másrészt, mert nem gyaur, hanem igazhitű kommunista!

– *Családod hogyan viszonyul politikai tevékenységedhez?*

– Ideadják a kopogtatócédulájukat. Tudomásul veszik, hogy az vagyok, aki! ■

A CSENGERI MUNKÁSOK NEM LÁTHATJÁK THÜRMENT

A szabolesi munkáspárti szervezet mindent megtesz azért, hogy a Munkáspárt jól szerepeljen a megyében is az európai parlamenti választásokon. A megyei elnök, Tóth András kiváló segítőkre talált a porcsalmi pártszervezetben, amelyet Pasku Károly, a Központi Bizottság tagja vezet. A párt nem erős a térségben, de mindenki ismer valakit, vannak rokonok, barátok, és ha összedugják a fejüket, sok minden kijöhet belőle. A múlt héten Fehérgyarmaton és Csenger városában szerveztek programot a Munkáspárt elnöke számára. A reggel Tilki Attila országgyűlési képviselőnél, Fehérgyarmat polgármesterénél kezdődött. Ezúttal is sikeres volt a piaclátogatás Csenger városában, ahonnan nem akarták elengedni a pártelnököt. Azonban furcsa fogadtatásban részesült a munkáspárti csapat a csengeri Szamos Cipőipari és Kereskedelmi Kft-nél. A cég vezetése, úgy látszik, nem hallott arról, hogy náluknál jóval nagyobb és nevesebb cégek sem

zárkóztak el attól, hogy a Munkáspárt elnökét körbevigyék az üzemben. Juhász János igazgató úr és résztulajdonos irodájában találkozott a munkáspárti vendégek-

kel, de kategorikusan elzárkózott attól, hogy az üzem dolgozói legalább láthassák Thürmer Gyulát. Kitől, mitől félnek a Szamos Kft-ben? ■

NŐNAP ÚJ FORMÁBAN

Köszönjük, hogy a Munkáspárt Fejér megyei szervezete felkarolta a nőnap megemlékezések hagyományát, és kívánjuk, hogy legyen erejük és kedvük folytatni! – mondta Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke a székesfehérvári nőnap megemlékezésén. A párt elnöke köszönetet mon-

dott a párttagok feleségeinek, a női párttagoknak és barátoknak szeretetükért és támogatásukért.

Az ünnepi megemlékezés előtt a párt elnöke és Espár István megyei elnök felkereste dr. Balogh Ibolyát, a Fejér megyei Közgyűlés elnökét. A kormány fel akarja

számolni a magyar közigazgatás sok évszázados intézményét, a megyerendszert. A Munkáspárt ellenzi, hogy a magyar hagyományoktól idegen közigazgatási formákat vezessenek be! – emelte ki a Thürmer Gyula a székesfehérvári sajtóértekezleten.

A sajtókonferenciát a Fejér megyei Szent György Kórház meglátogatása követte, ahol a pártelnök találkozott a kórház vezetőivel. Szabó László főigazgató elmondta, hogy a kórház lényegében az egész megyét ellátja. Mégis, jövője attól függ, hogy elnyerik-e azt a pályázatot, amely mintegy 10 milliárd forint forrást biztosítana a betegek ellátására. A kórház dolgozói értetlenül fogadták, hogy a bíráló bizottság forráshiányra hivatkozva tartaléklistára helyezte az ország legnagyobb területi kórházát. A kórház megmentése minden ember érdeke – hangsúlyozta a Munkáspárt elnöke –, s ehhez mi is segítséget adunk! ■

BALOLDALI FRONT: TÍZSZER JOBBAN!

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség a hétvégén megtartotta tizedik kongresszusát. A Munkáspárt ifjúsági szervezete ma egységesebb, szilárdabb, mint korábban. A kezdeti nehézségek után nagy munkát vittek véghez a fiatalok, az ország egyre több pontján jelennek meg kisebb-nagyobb helyi szervezeteik is.

A kongresszuson ott voltak a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség vezetői, és eljöttek a szlovák ifjúkommunisták is. Levélnben üdvözölte a magyar fiatalokat a Kubai Kommunista Ifjúsági Szövetség.

A Frontnak ma erős szervezetei vannak Balassagyarmaton, Debrecenben, Egerben, Gyöngyösön, Miskolcon, Sopronban és Salgótarjánban. Budapesten is egyre aktívabb az ifjúsági szervezet. Az egriek, gyöngyösiek és debreceniek látványos utcai akciói külön dicséretet érdemelnek. Az egri kórházvédelem, a debreceni pulykanapokon oklevelet elnyerő Frontos „munkáskáposzta”, illetve

KÜLDÖTTEK A FRONT KONGRESSZUSON. NEM NOSZTALGIÁBÓL, TUDATOSAN

a gyöngyösi gumigyár-építés elleni tiltakozás siker. A jó munka eredménye.

„Kongresszusunk tizedik, azonban tízszer többet és jobban kell dolgozni ahhoz, hogy mindenütt ott legyünk” – mondta Szabó Tamás, a Front vezetője.

A Front kongresszusa megválasztotta új vezetőit. Szabó Tamás újra bizalmat kapott az ifjúkommunistáktól. A vezetés tagja lett Kovács Balázs, Dózsa Miklós, Varga Szabolcs, Nagy Judit, Szabó László és Tózsér Zoltán is. ■

SZABÓ TAMÁS FRONTELNÖKBEN TOVÁBBRA IS BÍZNAK A FIATALOK

Frontos havilap indult!

Meglepő, de mostanáig nem létezett igazi baloldali ifjúsági újság Magyarországon. Ezt az űrt kívánja betölteni a nemrég útjára indult ifjúsági havilap, a Frontoldal, amelyet a Baloldali Front tagjai, szimpatizánsai, barátai szerkesztenek. E sikeres kezdeményezés az ország két feléből, Borsod-Abaúj-Zemplén és Zala megyéből indult, ahol Tóth Dániel miskolci és Cseh Miklós zalaegerszegi Front-tag munkájának köszönhetően már 2008 októberében megjelent a Frontoldal első száma. A szűkös anyagi lehetőségek miatt egyelőre csak interneten jelenik meg a főként elméleti jellegű cikkeket közlő havilap, amelyet mindenki elolvashat a <http://frontoldal.freeweb.hu> címen. A Frontoldal nagy népszerűségnek örvend, ami talán köszönhető annak is, hogy nem csak a Front tagjai, hanem minden baloldali szimpatizáns küldhet be cikket, bármilyen politikai témában. Az újságot a kommunista.net hírportálról is el lehet érni. Továbbra is várjuk szimpatizánsaink cikkeit, beszámolóit, véleményeit a frontmiskolc@yahoo.com vagy a cseh@neplap.net címre!

KISMAMA A FRONTVONALBAN

Néhány hónappal ezelőtt elkezdtem felkeresni kerületemben a még működő gyárat, nagyobb cégeket, akik termelő munkát végeznek. Mikor megjelent a „Megérte? Ezt akartad?” anyagunk, kiválasztottam a legnagyobbat, a Lőrinci Hengerművet, s egy délután megkérdez-

tem a portán, hogy mikor van a műszakváltás. Kiderült: az utolsó pillanatban érkeztem, hiszen ez sem valami nagy cég, sőt, a következő héttől a válságra hivatkozva ők is le fognak állni. Tudtam, ezt nem szabad megvárunk, hiszen ha minden leáll, akkor hol szólítjuk meg a munkásokat?! Ahogyan elmondták, a műszakváltás délután kettőkor kezdődik – odamentem fél kettőre, és három óráig osztogattam a szórólapokat, addig, amíg meggyőződtem róla, hogy most már biztosan minden munkás kijött. A babám még kicsi, de vittem magammal, „kenguruból” figyelhette, milyen az aktív kommunista anya élete. Bízatom hasonló akcióra tevékeny nyugdíjasainkat is, hiszen nekik nem kell „cipelni” már felnőtt gyermekeiket – de ettől vagyunk hasonlóak: nekem most rugalmas az időbeosztásom a baba miatt, nekik a nyugdíjas évek miatt.

A szórólapokat az üzem főbejárata előtt, közterületen osztottam, s bár van még egy kijárata a gyárnak, ahol szintén kijöhetnek, nem tudtam biztosítani, mivel egyedül voltam. Ha lett volna velem még egy elvtárs, meg lett volna oldva a dolog, de sajnos kevesen vagyunk aktívak a kerületben. Sajnos, aki aktív, dolgozott ebben az időben – ezért van teljesen kiemelt szükség a kismamára, a nyugdíjasokra, az épp ráérőkre ezekhez az akciókhoz. Egy héttel később újra visszamentem a gyárhoz ugyanebben az órában, mivel váltott műszakban dolgoznak. Előző héten az egyik műszak kapott, most a másik.

Persze nem elégszem meg ennyivel! A szombati piacnapon, jó korán, úgy reggel fél hét körül kimegyünk Meggyes

Zoltánnal szórólapot osztani a Havanna-piacra, ahol többségében a Havanna lakótelep lakosai vásárolnak. Tudvalevő, hogy ez a lakótelep nem csak a legnagyobb a XVIII. kerületben, de az MSZP egyik legnagyobb szavazóbázisa is. Itt csak mi lehetünk konkurenciája az MSZP-nek! Itt kell rámutatnunk leginkább, hogy valóban baloldali elveket valló, a dolgozó emberért kiálló párt csak egy van: a Munkáspárt!

Tény, volt kevésbé sikeres akcióim is. Édesapámmal egy halásztelki üzennél szerettük volna terjeszteni a párt anyagát, de a helyszínen derült ki, hogy a munkások nem egy időben jönnek ki, reggeltől estig pedig mégsem állhattunk ott. Hasonló volt a tapasztalat a volt “Csepel-autógyár” területén, ahol ipari park létesült. Sajnos ahány cég, annyi különböző műszakváltási időpont – több idő, több ember kell a megkeresésükhöz. Ilyen tapasztalaton sem kell elkeseredni! Mi sem hagytuk magunkat: bementünk az ipartelep melletti piacra, és mindenkire odamentünk, kereskedőhöz, vásárlóhoz egyaránt, és mindenki kapott a párt szórólapjából!

Tudom, hogy az erőfeszítéseim nincsenek hiába! Az elmúlt időben egyre többen hívják fel érdeklődve a párt központját. Nem csak ezért, de ezért is tervezem, hogy az „Ezt akartad?” szórólapokkal hamarosan kimegyek a kerületi (XIX. kerülettel közös) munkanélküli hivatal elé a fogadóórán, s a megmaradt anyagokat a sorban állóknak adom. A rendszer-váltás károsultjainak meg kell tudniuk: van másik út!

DELIKÁT DÓRA

VÖRÖS AKCIÓ A CHINOINNÁL

Újpesten Magyarország első számú gyógyszeripari vállalatának dolgozói kaphatták kézhez a Munkáspárt „Megérte? Ezt akartad?” című röplapját. Március 3-án a kora délutáni műszakváltáskor a gyár mindhárom kapujánál ott álltak a lelkes budapesti kommunisták. Három aktivistánk először vett részt ilyen akcióban. „Megérte!” – mondták, és Dömel Vilmos újpesti párttagunk a rendezvényt követően magával vitt még egy csomagnyit a munkanélküli hivatal elé is.

A munkások jelentős része szívesen vette anyagunkat, volt olyan, aki mosolygott, de a többség – közel háromszázan – komor arccal olvasta a valóságot. Egyikük az öklét rázta, és szidta a kapitalizmust.

„Végre megszólítottatok!” – mondta valaki a teherportánál, és Szabadság! köszönéssel búcsúzott.

Érdemes folytatni! Elég volt a válságból és a kizsákmányolásból! A munkások országszerte várnak ránk!

ADÓHIVATAL MAGYARORSZÁGON: ÁLLAM AZ ÁLLAMBAN

Az APEH Észak-Magyarországi Regionális Igazgatóságának operatív ellenőrzési egységei az utóbbi időben fokozott aktivitást mutattak „a nyugtaadási kötelezettség teljesítésének, és a szabályszerű foglalkoztatás ellenőrzésének” terén. Jómagam, mint KB-képviselő, igen sok Heves megyei kisvállalkozóval találkozom, folytatok beszélgetéseket mind gazdasági, mind politikai kérdésekben. Meg kell hagyni, egyetlen ilyen eszmecsere sem múlik el anélkül, hogy ilyen-olyan, de kivétel nélkül negatív jelzőkkel ne illetnék ezt az igencsak önkényessé vált intézményt.

Hogy is lehetne ez másképp, mikor saját szemével látja az ember, hogy “szeretett” kormányunk jóvoltából az APEH módfelett nagy intenzitással igyekszik saját feladatkörének ellátása címén elősegíteni a még talpon lévő magyar kisvállalkozók mielőbbi tönkretételét. Gyakran tapasztalja az ember, hogy a

– szinte kivétel nélkül hazai – kisvállalkozókról mi módon igyekszik minél több bőrt lenyúzni eme díszes társaság. Hogy csak a legnépszerűbbet említsem: előszeretettel húznak elő egyes magyar kisvállalkozókra vonatkozó – egyébként már jó ideje elévült – pénzügyi elszámolásokkal kapcsolatos iratokat, melyeket páratlan ügyességgel képesek újra „aktuálisá” tenni. Nem kis mértékben nyomást gyakorolva ezzel az – egyébként is vegetáló – kényszervállalkozói rétegre.

A másik, nemrégiben nagy port felkavart eset a „közkedvelt” intézmény új szolgáltatása kapcsán vált ismertté. Ezzel arra bízta a jóhiszemű állampolgárt, hogy bízta csak adózási ügyeinek intézését az APEH-ra, mindössze csak egy aláírás szükségeltetik, és ők készséggel intézkednek az adófizető helyett. Nem kevesebb, mint 300 000 ember vette igénybe ezen szolgáltatást, melynek meg is lett az eredménye. Nemrégiben ezrek fordul-

tak panasszal az említett hatósághoz annak aránytalanul magas pénzbefizetési kötelezései miatt.

Az APEH önkényes tevékenykedése jelzés értékű. Jelzés arra, hogy „azt teszünk veled, amit akarunk”. Valósággal állammá vált az államban ez a szervezet. Az ilyesmi semmiképp sem vezethet jóra. Semmi szüksége a magyar államnak ekkora autonómiával, ekkora apparátussal rendelkező adóhatóságra. Feladatait – kis segítséggel – meg tudnák oldani az önkormányzatok is. Az adójogi szabályok érvényesülését pedig ellenőrizhetné egy ezzel megbízott adóbiztos. Ha a személyi jövedelemadók felett teljes mértékben az önkormányzatok rendelkeznének, és az összbevétel 20 százalékát utalnák az államnak, egy csapásra könnyítenék a nem egy, mára kilátástalan helyzetbe került önkormányzatok is, melyek pénz híján képtelenek megbirkózni feladataikkal.

JUHÁSZ NORBERT

AMERIKAI EGYVELEG

A napokban kezembe vettem Anthony D. Smith, neves amerikai társadalomtudós „Nemzetek ébredése” című tanulmányát. Írásában a nacionalizmus keletkezését taglalja, általános jellemzőkkel illetve, és összefoglalva a nemzeteket csoportokba, néhány példával. Minél jobban és velősebben belement a témába, annál inkább felkeltette az érdeklődésemet. Több évezredes civilizációk kapcsán képes volt magyarázatot adni arra, hogy hogyan volt képes létrejönni az egységes nemzeti identitás, hogy milyen feltételei vannak, és hogy bizonyos civilizációk miért tűntek el. Smith az állam létét, a földrajzi terület, a törvényes keretek, az egységes oktatás szükségességét emelte ki, mint talán legfontosabb feltételeket. Elmondja, a nyelv és a kulturális homogenitás, a közös származás, eredettudat persze ugyanilyen jelentőséggel bírhat.

Kétfajta utat jelöl meg a nemzet kifejlődésére: laterális (felülről irányított) fejlődést, amelynél egy adott közösség felsőbb osztályának, arisztokráciájának vagy értelmiségének homogenitása van hatással az őt ellátó alsóbb osztályokra (ilyenek pl. a normannok, morvák, szasszanidák). Ebben az esetben az adott kultúra általában rövid éle-

tű, hacsak nem tud a vezető réteg identitást kialakítani a környezete számára. A szlovák és román szomszédainknál ez az utas fejlődés sikerült, hiszen a XIX. században, a Habsburg Birodalomban feltörekvő szlovák, szerb, román és mindenféle nemzetiségi értelmiségiek arra törekedtek, hogy az öntudatlan szláv, vagy erdélyi oláh népcsoportokból nemzetet kovácsoljanak – tehát felülről jött a kezdeményezés, meglehetősen sikerrel.

Smith leírja, hogy van egy másik út is, a vertikális, ahol sokkal nagyobb jelentősége van az „alulról jövő”, maga a nemzet által létrehozott létjogosultságnak. Meghatározóak a homogén gazdasági rendszer, a közös nyelv, a szokások, de még a közös vallás is lehet identitás-alap. Ezek a népcsoportok saját maguk vívták ki a nemzeté válást, vagy ahol ez szükséges volt, az állami kereteket is mellé. Ilyen vertikális úton kialakuló identitástudatnak vehetjük saját magyarságtudatunkat, vagy pl. az angolok, a japánok esetében még az összefogáshoz, a kölcsönös szolidaritás érzésének létrejöttéhez jól jött maga a szigetország több évszázados zártsága is. Ahogy a szerző dobálózik nemzetek példájával, úgy nem ejt szót egyetlen dologról, amit taglalni szerintem az egyik legfontosabb lenne.

Végére értem a tanulmányt és egy szó sem esett arról, hogy mi a helyzet az Amerikai Egyesült Államokkal? Vajon mitől nemzet az USA? Hiszen közös eredettudatról, mondákról nem beszélhetünk. Közös kultúra nincs. A homogén gazdasági egység igaz kialakult, államiság is mellé. A nyelv kérdésében megint csak problémák álltak és állnak fent: az USA megalakulásakor pár szavazaton múltott, hogy ne német legyen az államnyelv, hanem angol. Azóta pedig a spanyol és a kínai törekszik fel. Az amerikai oktatásról pedig mindenki tudja, hogy silány, szándékosan nevel ki tömegével tudatlanokat, hogy ezek mással se foglalkozzanak egész életükben, csak a vásárlással, fogyasztással. A nemzeté válás idejét is néznünk kell. Elegendő-e vajon pár évszázad ahhoz, hogy egy nemzet fejlődjön ki, ráadásul ilyen színes, összevissza körülmények között? Úgy gondolom tehát, hogy jogosan tehetjük fel a kérdést: nemzet-e az USA, és ha igen, mitől az? Utánakérdeztem egy főiskolai tanáromnál, aki szerint az amerikaiak legfőbb összetartó ereje a közös szimbólumok, a zászló, a himnusz. Furcsa kérdés ez, nem is tudnám besorolni, sem a laterális, sem a vertikális nemzetfejlődésbe. Smith, a téma egykori kutatójának részleteit megvizsgálva elmondhatjuk, hogy az USA külön úton jár, azonban ez az út nem vezet máshova, mint az amúgy is ingatag nemzeti egység széteséséhez.

KOVÁCS BALÁZS

Kiket szolgál a rendőrség?

Az Opera-bálon – melytől azóta is zeng a polgári sajtó – többek közt egy felháborító dologra lettem figyelmes. Tudniillik, az Opera úgy volt „bevédve”, mintha egy iszonyúan fontos objektum lenne. Mi másért vették volna körbe rendőr-kommandósok százai? Nem lenne ezzel semmi baj, ha tényleg egy hivatalos, nagy horderejű kormányprogram lebonyolítása érdekében vetettek volna be ekkora hadsereget. De láttuk: itt egy magánrendezvényről volt szó. Magyarul: legjobb esetben is egy őrző-védő céget kellett volna megbízni ezzel a feladattal. Egyszerűen nem találok rá épkezláb magyarázatot, hogy egy „elit” rendezvény biztosítását miért a mi adóforintjainkból finanszírozzák? Arra sem találok – s nem csak én, nálam prominensebb újságírók sem – választ, hogy kik adhattak erre utasítást a magyar rendőrségnek? (Csak sejthetjük, hogy a belügyminiszter, vagy legalábbis a Belügyminisztérium). Arról pedig már ne is beszéljünk, hogy mennyi – tényleg fontos – feladattól vontak el rendőröket az Opera-bál idején, melyet viszont „emberhiány miatt nem tudtak megoldani”. De hát kit is érdekel ez? A lényeg, hogy újgazdagjaink védve legyenek! Hogy is szól a rendőrség szlogenje? „Szolgálunk és védünk!” Kár, hogy kifelejtették: kiket szolgálnak, és kiket védenek!

HÉTKÖZNAPI TÖRTÉNETEK 1919-BŐL

1919. március 21-én eldőlt a hatalom és a tulajdon kérdése. Forradalmi úton megszűnt az uralkodó osztályok évszázados monopóliuma az élet minden területén. A haza védelmére pár nap alatt felállt a Vörös Hadsereg, a belső rend biztosítására pedig a Vörös Őrség. A nemzetiségek már 1918-ban döntöttek az elszakadásról. A román burzsoá kormány nem elégedett meg Erdély megszerzésével (1918. december 1.), a Tiszántúlt is követelve átlépte a demarkációs vonalat. Clemenceau június 13-án táviratban megismételte korábbi ajánlatát: ha a Vörös Hadsereg visszavonul az Antant által kijelölt demarkációs vonal mögé, az intervenció román csapatokat is visszavonják és meghívják a Tanácskormányt a békekonferenciára. Kun Bélák elfogadták az ajánlatot, és június 24-én megkezdték a visszavonulást. A románok azonban hitszegő módon továbbra is a Tiszántúlon maradtak, sőt, július 30-án átkeltek a Tiszán, és megkezdték előnyomulásukat Budapest irányába. Ezért augusztus 1-én a Tanácskormány a lemondás mellett döntött.

Az eseményeket a történelmi olvasókönyvekből ismerjük, de családi körben is nagyon sok történetet hallottunk az öregektől.

ELSŐ TÖRTÉNET:

Báró Végessy Árpád jó mulató ember hírében állt Gyendán és környékén. Nosza, gondoltak egyet a település új vezetői, majd megtáncoltatjuk mi a bárót. Beidéztek a község házára, egyik lábára bakancsot, a másikra csizmát adtak, és táncra kényszerítették, nem kis mulatságukra. A Tanácsköztársaság bukása után megaláztatásának megbosszulására biztatták a bárót, aki megbocsátóan csak annyit mondott: „Amit cselekedtek, tudatlanságból tették.”

MÁSODIK TÖRTÉNET:

Az eset április 29-én, Túrkevéen történt. A direktórium vezetői, Ábrahám István és Stefanovics Lajos a város hizlaldájában lévő 200 darab sertés elrejtésén munkálkodott a románok előtt. Az ellenforradalmárok elfogták őket, és felkísérték a városházára. Átadták a román parancsnoknak, aki meghallgatás nélkül mindkettőjüket a helyszínen agyonlövötte. Ne-

vüket, s még négy mártírtársuk nevét 1979 óta emléktábla őrzi a volt Munkáskaszinó falán, melyet a mai „ellenforradalmárok” festékekkel leöntöttek.

HARMADIK TÖRTÉNET:

Július 2-át írtak. Kunhegyes-Karcag térségében a Jaj-halom mellett a román hadtest mozgását három vöröshusár karabélytűzzel zavarta meg. Az incidenst a román ezredes a környék férfilakosain bosszulta meg. Tizennégy aratót elfogatott, és az árok partján agyonlövöztetett. Nagypám, az akkor 50 éves Sipos Pál is köztük volt. A holttesteket az aszszonyok temették el a helyszínen. Nevüket emlékoszlop őrzi a kunhegyesi református templom mellett, melyet 1993-ban avattak fel. Édesapám 8, a nagybátyám 5 évesen maradt félárván.

NEGYEDIK TÖRTÉNET:

Jóval a direktórium bukása után, Fegyverneken, a Schwarz-kert mellett elhaladó utcai járókelők látják, hogy Czifra Bálint sógorunk (Végert Julianna férje, aki vöröskatoná volt), valamit ás. Odaköszöntek neki, és kérdezték, hogy mit csinál. A sógorunk vicces ember lévén nevetve válaszolt: „Ásom a síromat.” Láttak-e már olyan embert, aki saját magának ássa meg a sírját? Másnapra azonban halálosan komolyra fordult a dolog, mert Czifra Bálintnak valóban meg kellett halnia. Kegyetlenül, az istenhívő úri passzió lovagjaitól nem várt módon. Sógorunkat sorstársaival együtt a Héjjas Iván-féle különítményesek nyakig elföldelték, majd a fejek között labdákat gurítgatva farkaskutyákat uszítottak rájuk. A véredek hol a labdát, hol a szerencsétlen emberek fejét harapdálták. Emlékükre a helyszínen hatalmas emlékművet emeltek 1969-ben, melyet a mai ellenforradalmárok megrongáltak. Czifra Juliska is apa nélkül nőtt fel, az öccsével együtt.

EPILOGUS:

„A Tanácsköztársasággal tulajdonképpen az őszirózsás forradalom, a polgári demokrácia is elbukott” – olvasható Szilágyi Károly helytörténész tollából a „Túrkeve Földje és Népe” című kiadvány 193.

oldalán (Túrkeve, 1996). Majd így folytatja: „Propaganda fogás volt Túrkevéen a bukás után, hogy a Tanácsköztársaság hívei közönséges bűnözők, hiszen a magántulajdon szentségét sértették meg. Természetesen akadtak ilyenek is, akik a zavaros helyzetet kihasználva raboltak, egyéni sérelmeikért igyekeztek elégtételt venni. De rablásnak, fosztogatásnak minősítették az éhezők, fagyoskodók és rongyosok részére történt rekvirálásokat is. Pedig a szocialista eszme mellett kiállók zömének kezéhez egyetlen fillér sem tapadt, ezt a bukás után felállított bíróságok sem tudták rájuk bizonyítani. (Túrkevéen az április 19-én kiadott belügyi rendelkezések értelmében 18 „ellenforradalmi” beállítottságúnak vélt személyt vettek őrizetbe, és vittek Budapestre, a Margit körüli fogházba. Május végén, amikor a Tanácsköztársaság katonai helyzete megjavult, a kormányzótanács elrendelte valamennyi tús szabadon bocsátását.) Igaz, hogy a Cserni-féle Lenin fiúk előbb működtek, mint a Prónay-, a Héjjas-, az Ostenburg-féle terrorkülönítményesek, a böllérbicskások. Mit sem von le a tények súlyából, hogy az áldozati statisztikák összevetésekor az utóbbi jóval felülmúlja az előbbit, mert az utóbbi nem pár hónapig, hanem évekig tartott.

Az emlékhelyeken gyertyagyújtással, virággal és főhajrával szoktam emlékezni.

Húsz éve történt a rendszerváltás. Megérte?

Húsz esztendeje, 1988-89-ben ment végbe az a folyamat, amit kegyesen rendszerváltásnak szoktak nevezni, de ami nem más, mint tőkés ellenforradalom. Észre sem vettük, talán el sem hittük, hogy szinte a szemünk láttára alakul át a világ. Sokan hitték, hogy ez az új világ jobb lesz, jobban fogunk élni, csupa becsületes ember fog bennünket vezetni. Sokan hitték, hogy minden marad a régiben, visszük magunkkal azt, ami jó volt a szocializmusban, és hozzátesszük azt, ami jó a kapitalizmusban. Nem ez történt! Ma rosszabbul élünk, mint húsz éve, nemzedékek nőnek fel munka nélkül. Bizonytalan a jövő, aki teheti, az külföldön érvényesül.

A következő hónapokban az újságok tele lesznek a tőkés rendszerváltást magasztaló írásokkal. Újra előkerülnek a húsz évvel ezelőtti percmemberkék, a mai „nagyok” meg bizonygatják a két évtizeddel ezelőtti döntés helyességét. Mi is írunk a rendszerváltás eseményeiről. Úgy, ahogyan mi megéltük, úgy ahogyan szerintünk ténylegesen történt. És mindig feltesszük a kérdést: megérte?

AZ ÖNGYILKOS MSZMP

Húsz esztendeje, 1989. március 30-án Lukács János, az MSZMP KB titkára közli, hogy az utóbbi másfél évben 120 ezren léptek ki a pártból, és 20 ezer új tag lépett be. A párt vezető szervei 1989 folyamán számos intézkedést hoznak, amelyek – anélkül, hogy a tőkés ellenforradalom ténylegesen győzött volna – elvezetnek az MSZMP önfelszámolásához. A párt öngyilkosságot követ el olyan helyzetben, amikor védenie kellene a munkás-paraszthatalmat.

ERŐS PÁRT – GYENGE VEZETÉS

Az MSZMP tragédiáját alapvetően a pártvezetés politikai irányváltása idézi elő. Kádár János felmentése után a vezetésben meghatározóvá válnak azok az erők, amelyek nem a szocializmus erősítésében, hanem a kapitalizmus bevezetésében látják a kiutat. Ez a politikai vonal 1989 folyamán nagyon konkrét intézkedésekben ölt formát.

A párt azonban még erős. A májusi pártértekezlet után kezdi visszanyerni politikai hitét is. Igaza van Lukács Jánosnak, a KB titkárának, amikor a párt helyzetéről szólva 1988 szeptemberében kijelenti: „A párttagság jól fogadta a pártértekezlet döntéseit”. A pártnak 1985-ben 862 ezer tagja van. 1988 szeptemberében a KB megtárgyalja a tagkönyvcseré tapasztalatait. Az első figyelmeztetés: 1957 óta először csökken a párt tagsága. 62 ezer fő távozik a pártból, az elhaltakkal együtt 73 ezer. 1988 nyarán a pártnak így is 816 ezer tagja van. A párt alapvetően munkáspárt, tagságának 40 százaléka munkás. Ugyanakkor figyelmeztető jel, hogy a kikerülő 48 százaléka munkás és paraszt. Egy erős párt van a vezetésére és apparátusára bízva. Kérdés, hogy mit tesznek vele?

A PÁRTAPPARÁTUS FELHÍGÍTÁSA

A párttagság egyetlen pártban sem cselekszik egyedül. A politikai munkával hivatásszerűen foglalkozók, azaz a pártapparátus szerepe meghatározó. Az 1980-as évek végén a Központi Bizottságban mintegy 300 fő dolgozik, a párt országos hálózatában pedig közel négyezren. Erős gárda, 43 százalékuk 40 évnél fiatalabb. 40 és 50 között van a csapat 38 százaléka. Itt is vannak figyelmeztető jelek. A munkatársak egy negyede 1980 után kerül az apparátusba, nagyon kevés tapasztalattal rendelkeznek. A párt hivatásosainak 56 százaléka 1976 után került munkahelyére. Az apparátus tagjainak 80 százaléka a pártba is 1957 után lépett be, ezen belül mintegy 30 százalékuk 1971 után. Nincs, igaz, nem is nagyon lehet osztályharcos tapasztalatuk. Még valamire odafigyelnek: öt év alatt 4 százalékkal csökken azok száma, akik eredetileg munkások voltak. Az értelmiségi és alkalmazotti kör viszont nő. A munkáshatalom szolgálatába egyre kevesebb igazi munkást lehet állítani. Figyelmeztető jel, hogy az apparátusi munkatársak többsége ekkoriban már a KISZ-ből és más társadalmi szervezetekből jön. A mai MSZP-politikusok zöme ekkor kerül a politikába.

Mindig nagy kérdés, hogy kik kezében van a pártapparátus. Kádár idején ez nem volt kérdés. 1988 májusában ugyan egyértelműen Grószot választják meg a párt élére, de Grósz nem egy egységes vezetés első embere, hanem kiskirályságok szövetségében az első. Ott vannak a nagyok, Berecz János, Pozsgay Imre, Nyers Rezső, akik nem hagynak kétséget afelől, hogy Grósz elsőségét ideiglenesnek tekintik. Az apparátus az ilyet megérzi, és helyezkedik. Az 1988 májusi pártértekezletet nem követi az apparátus vezetőinek újraválasztása. Formailag azért, mert nem kongresszus volt, hanem csak egy értekezlet, még ha történelmi is. Lényegében azért, mert még nem alakult ki az erőviszonyok az új vezetésben. Grósz még nem ura a helyzetnek. Előbb a nagy falatokat rendezik el, megválasztják a KB munkabizottságait, azaz kijelölik az egyes titkárok hatáskörét, káderbázisát. Egyedül Lakatos Ernőt, a KB agitprop osztályának teljhatalmú vezetőjét küldik el rögtön, és a 43 éves Andics Jenőt nevezik ki. Andics politikai hozzáállását világosan jelzi, hogy egy interjúban rögtön kijelenti: a szocializmus nem más, mint „bürokratikus hatalmi diktatúra”. 1989 után az MSZP-ben csinál karriert, ma pedig a Kantar Media Research magyarországi vegyesvállalatának ügyvezető igazgatója.

Júliusban a KB felmenti a kádári korszak utolsó KB Iroda vezetőjét, Óvári Miklóst, és helyébe Grósz beviszi saját emberét, Major Lászlót. Major ekkor 44 éves, korábban újságíró, dolgozik a KB agitprop, majd külügyi osztályán. A mon-tevideói nagyköveti posztot hagyja ott az

új megbízatás kedvéért. Major tisztességgel kitart Grósz mellett, a rendszerváltás után a külügyminisztériumba kerül, a közelmúltban súlyos betegség viszi el.

1988 nyarától a stratégiai fontosságú párt- és tömegszervezetek osztályát (PTO) Petrovszki István vezeti, de 1989-ben átadja helyét Kovács Jenőnek. Kovács ekkor 40 éves, tipikus KISZ-káder. 1981-ben Fejtő György mellett a KISZ KB titkára, majd 1984-ben kerül a pártközpontba, rögtön osztályvezető-helyettesnek. Jelentős szerepe van az MSZMP szétverésében. Sajtóhírek szerint ma az üzleti világban van, szoros kapcsolatban az ugyancsak tőkésé avanszált Fejtővel.

Az utolsó, a felszámoló PTO-vezető az 1946-os születésű Tóth András. Tóth eltérően a többi KISZ-kádertól, látott belülről üzemet, a '70-es években üzemmérnökként dolgozott. A rendszerváltás előtti utolsó órákban lesz az osztály vezetője, ő számolja fel az apparátust, illetve viszi át az MSZP-be. Feltehetően sokat tud, mivel az MSZP-ben is megtalálja helyét. Máig képviselő, Horn Gyula mellett kabinetfőnök, majd felügyeli a polgári titkosszolgálatokat. Érdekes módon egy ideig a Gyuresány-kormányban is a helyén marad.

Kovács Imre 1987-ben lesz a KB Gazdaságpolitikai Osztályának vezetője. Az idősebb nemzedék képviselője, 1988-ban 53 éves. Ért a mezőgazdasághoz, 1975-83 között miniszterhelyettes. 1984-től a KB GPO helyettes vezetője. Nincs markáns arcúta. Nehéz is, a feljövő csillag ekkoriban Németh Miklós, a későbbi a miniszterelnök.

A Pártgazdasági Osztály élén Kovács Béla áll, aki 1987 decemberében Karakas Lászlótól veszi át az osztályt. Kovácsnak semmi köze nincs a pártgazdasághoz. 1933-as születésű, 1960-tól külügyi pályán van. Az 1968-as csehszlovákiai események során ő Kádár János cseh tolmácsa, és ez döntően befolyásolja későbbi pályáját. 1972-79 között a külügyi osztály munkatársa, 1979-től prágai magyar nagykövet. 1987-ben a vezetés tanácstalan, hogy ki legyen az osztályvezető. Élvezi Kádár bizalmát, őt nevezik ki. Végigcsinálja a párt felszámolását, ma már nyugdíjas.

A külügyi osztály élén Kótai Géza áll, 46 éves, közismerten Kádár kedvence. Kádár távozásával meggyengül a pozíciója. Megpróbálja átmenteni magát, elfogadtatni magát a párton belüli és kívüli ellenzékkel. Nagy árat fizet érte, feladja Kádár és a kádári külpolitika iránti hűségét, de az ellenzéknek Kádár egykori kedvencétől ez is kevés volt. A rendszerváltás után a külügy-

A „FEHÉRHÁZ”. TAGDJAKBÓL ÉPÍTETTÉK, MAJD PRIVATIZÁLTÁK. LOPTAK

minisztériumban szolgál, múltjához képest nem túl magas tisztségekben.

LEVÁGJÁK A PÁRT KEZÉT

1989. április 19-én a Politikai Bizottság határozatot fogad el a párt hatásköri listájának módosításáról. „Az eddig érvényesülő felfogás és gyakorlat nem felel meg a politizáló párt munkastílusának” – mondja ki az előterjesztés. Az anyagot Petrovszki István, a KB párt- és tömegszervezetek osztályának vezetője írja alá. Az anyag javasolja a hatásköri lista teljes megszüntetését. A párt csak pártfunkciók betöltéséről döntsön. Az irányított pártszervek vezetőinek megválasztásánál lemond az előzetes véleményezés jogáról. A hatásköri lista a párt fontos fegyvere volt. Azt jelentette, hogy például miniszterelnököt nem lehetett a Központi Bizottság egyetértése nélkül választani. Ha belegondolunk, akkor megértjük, hogy ez ma sincs másként. A miniszterelnököt a kormányzó párt jelöli, és ugyanez van más állami tisztségek esetén is. Akkor az MSZMP volt a kormányzó párt. Az MSZMP vezetése, „megújuló reformpártként” jellemezte a pártot, lényegében a párt centrális irányítását és az állami életbe való beavatkozás lehetőségét adta fel. Az öngyilkos pártok jellemzője.

KI A FEGYVERES ERŐKBŐL!

A Központi Bizottság szeptember 12-13-i ülésén dönt arról, hogy a fegyveres testületekben átalakítja a pártszervezeteket. Határidő: 1990. december 31. (Sic!) Ez idő tájt 40 ezer párttag dolgozik a hadsereg-

ben, a rendőrségnél, az állambiztonságnál. A pártvezetés az ellenzékkel folytatott tárgyalásokon belemegy abba, hogy a fegyveres erőknél ne lehessenek pártszervezetek. A fegyveres erők tagjait kizárják párttiszségek viseléséből is. „A nemzet egyértelmű érdeke, hogy a fegyveres erők és testületek ne válhassanak pártharcok színterévé.” Az előterjesztés gazdája Kovács Jenő, de Grósz Károly aláírja. A párt kivonul a fegyveres testületekből, amelyeknek az lenne a feladatuk, hogy megvédjék a néphatalmat. Nem fogják!

VISSZA A PÁRTVAGYONT!

1989 szeptemberében Iványi Pál KB-titkár előterjesztést készít a vezetésnek, amelyet a KB jóváhagy. A párt elkezd lemondani számos ingatlankezelői jogáról. A pártvagyon 1988 végén 10 milliárd 279 millió forint. Ebből az ingatlanok 7,6 milliárdot tesznek ki. Az ingatlanok közül kiemelkedik a KB székháza, akkori pénzben 310 millió értékkel. 810 milliót ért a 38 üdülő és vendégház. 1988-ban a párt bevételei 3,3 milliárdot tettek ki. 1,5 milliárd származott tagdíjakból, 5,6 milliárdot az állam adott költségtérítés címén. 5,9 milliárd származott a pártvállalatok befizetéseiből. A párt pénzvagyona 1988 végén 879,8 milliót tett ki.

Kovács Béla felmérteti a pártvállalatok helyzetét. A párt több vállalattal rendelkezik, köztük olyanokkal, mint a Kosuth Könyvkiadó, a Szikra Lapnyomda, a Hírlapkiadó Vállalat, a KVM. Megindul a „mentés”. A végét ismerjük: a pártvállalatok, a pártvagyon nagy része olyanokhoz kerül, akik jó időben jó helyen voltak. ■

Meghívó

A Magyar Kommunista Munkáspárt Fegyvernek-Szapárfalun, az angolkerti tanácsköztársasági emlékműnél emlékezik az első magyar munkásállamra.

Időpont: március 20., 14. óra

Beszédet mond:
Szilágyi András, KB-megbízott •
Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke

A Magyar Kommunista Munkáspárt a Magyar Tanácsköztársaság kikiáltása 90. évfordulójára emlékezik az újpesti Tanácsköztársasági emlékműnél

Időpont: március 21., 10.30 óra

Beszédet mond:
Belovitz Károly, KB-tag •
Szabó Tamás, a Baloldali Front elnöke •
Samuel Zubo, a Szlovák Kommunista Párt alelnöke •
Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke

Nőnap ünnepség a Baross utcában

A Nagy-Budapesti Regionális Elnökség március 6-án ünnepelte az asszonyokat és lányokat a Munkáspárt Baross utcai székházában. A meghívottakat Kajli Béla nagy-budapesti elnök és Vajda János, a párt alelnöke köszöntötte. Nagy János meseszépdalokat füttyült - a különleges előadást többször szakította meg taps. Kozák András beszédében a Nőnap munkásmozgalmi vetületét emelte ki, majd Farkas Ferenc tréfás verssel nevetette meg a hallgatóságot.

EMLÉKEZZÜNK MÁRCIUS HŐSEIRE!

- A budapesti szervezet koszorúzási ünnepsége március 13-án, pénteken 16 órai kezdettel a várbeli Táncsics-börtönnél (I. ker., Táncsics Mihály út 9.)
- A Csongrád megyei elnökség ünnepi megemlékezése március 14-én, szombaton 10 órai kezdettel, Szegeden, a Klauzál téri Kossuth-szobornál
- A Békés megyei elnökség ünnepsége március 14-én, szombaton 14 órai kezdettel a békéscsabai Kossuth-téren.

A megemlékezéseken beszédet mond Thürmer Gyula, a Magyar Kommunista Munkáspárt elnöke.

Az **EZREDVÉG ALAPÍTVÁNY** kéri, támogassa adója 1 százalékának felajánlásával a nehéz helyzetben lévő folyóiratát, az irodalmi baloldal műhelyét.

Adószám:
19656874-2-41

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>